

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2011, č. j. 3 Ad 10/2011 - 15,

takto:

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2011, č. j. 3 Ad 10/2011 - 15, **se zrušuje.**

II. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 4. 2011, č. j. 2011/33372-422, **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 4. 2011, č. j. 2011/33372-422.

IV. V řízení o kasační stížnosti **se** ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 5760 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 4. 2011, č. j. 2011/33372-422, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Karlových Varech ze dne 30. 3. 2011, č. j. KVA-18/2008, jímž byla podle § 9 odst. 6 zákona č. 118/2000 Sb., o ochraně

zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 118/2000 Sb.“), zamítnuta žádost žalobce o uspokojení mzdových nároků za měsíce duben, květen a červen roku 2008.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2011, č. j. 3 Ad 10/2011 - 15, byla žaloba žalobce směřující proti tomuto rozhodnutí žalovaného odmítnuta podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce v soudem stanovené lhůtě neodstranil vady podané žaloby. Žaloba tak zůstala neurčitá a nekonkrétní a z jejího textu nebylo seznatelné, v čem žalobce spatřuje nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí. Soud shledal takto formulovanou žalobu za nedostačující z hlediska § 71 s. ř. s., a proto ji odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost a následně požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2012, č. j. 4 Ads 18/2012 - 14, byl stěžovatel zcela osvobozen od soudních poplatků a byla mu pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová. Současně soud vyzval stěžovatele k doplnění kasační stížnosti.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítl, že nebyly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby kvůli nevyhovění výzvě Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2011. Stěžovatel výzvě vyhověl tak, jak byl za dané situace a daných možností schopen. Pokud měl soud za to, že i po doplnění stěžovatelem je jeho žaloba neurčitá a nekonkrétní, měl žalobci ustanovit zástupce již v řízení před Městským soudem v Praze, neboť stěžovatel zřejmě ne zcela správně pochopil obsah a význam ustanovení § 71 s. ř. s. a obsah a význam výzvy Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2011. Z tohoto důvodu nebyl schopen odstranit vady svého podání tak, jak to požadoval Městský soud v Praze. Z těchto důvodů i s ohledem na to, že se stěžovatel v současné době nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, mu měl být ustanoven zástupce již v řízení před Městským soudem v Praze. Stěžovatel navrhl, aby usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2011, č. j. 3 Ad 10/2011 - 15, bylo zrušeno a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti obsáhle vyjádřil ke skutkovým i právním otázkám žalobou napadeného správního rozhodnutí a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V řízení o kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 s. ř. s. vázán jejím rozsahem. Rovněž tak je podle odstavce čtvrtého téhož ustanovení vázán důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny, což však neplatí, bylo-li řízení před krajským soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Zmatečnost řízení před krajským soudem pak podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. spočívá v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

K zmatečnosti řízení před soudem došlo i v nyní projednávané věci, takže Nejvyšší správní soud k ní musel přihlížet z úřední povinnosti, i když nebyla v kasační stížnosti namítnuta.

Podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu pouze veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem. Jestliže tedy navrhovatel tvrdí, že byl dotčen na svých právech rozhodnutím správního orgánu, kterým byla jeho práva nebo povinnosti založena, změněna, zrušena, určena nebo zamítnuta a které bylo vydáno ve sporu nebo v jiné právní věci vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, nejsou dány podmínky řízení ve správním soudnictví. O žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, o které se má jednat a rozhodovat v občanském soudním řízení, tedy nemůže jednat a rozhodovat správní soud a ten je tak povinen ji odmítnout podle § 46 odst. 2 věty první s. ř. s. K takové situaci došlo i v nyní posuzovaném případě.

V ní totiž byla podána žaloba, kterou se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí úřadu práce, jímž byla podle § 9 odst. 6 zákona č. 118/2000 Sb. zamítnuta žádost stěžovatele o uspokojení mzdových nároků za měsíce duben, květen a červen roku 2008.

Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2003, č. j. 6 A 97/2002 - 26, publikovaného pod č. Sb. NSS 17/2003, však *„rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí o odvolání proti rozhodnutí úřadu práce o mzdových nárocích žalobce podle § 9 odst. 4 zákona č. 118/2000 Sb., o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele a o změně některých zákonů, je rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci. Ochrana soukromých práv, byť byla předmětem řízení u správního orgánu, je zajištěna postupem podle § 244 a násl. o. s. ř. ve znění účinném po 1. 1. 2003, tedy projednáním a rozhodnutím v občanském soudním řízení, a nikoliv ve správním soudnictví [§ 46 odst. 2 a § 68 písm. b) s. ř. s.].“*. Podle Nejvyššího správního soudu je totiž nepochybné, že mzdové nároky podle zákona č. 118/2000 Sb. jsou součástí pracovních vztahů. V tomto judikátu zmíněné rozhodnutí podle § 9 odst. 4 zákona č. 118/2000 Sb. je přitom již rozhodnutím ve věci samé. Nejedná se proto o nemeritorní rozhodnutí, k jehož přezkoumání by ještě byla dána pravomoc soudu ve správním soudnictví, jak vyplývá z usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 3. 11. 2009, č. j. Konf 84/2008 - 9, www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že *„pravomoc soudu v občanském soudním řízení bude založena až tehdy, kdy správní orgán rozhodne věcně o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů, tj. zjistí, co je právem, nebo toto právo založí.“*

Lze tedy uzavřít, že v posuzované věci chyběly podmínky řízení ve správním soudnictví a již v řízení před Městským soudem v Praze tak byly dány důvody pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 2 věty první s. ř. s. Jestliže Městský soud v Praze přesto žalobu projednal a kvůli neodstranění jejích vad ji odmítl, bylo řízení před ním vedené zmatečné a došlo k naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., k čemuž musel Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 téhož zákona přihlédnout z úřední povinnosti, jak již bylo zmíněno.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud podle § 110

odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a současně žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2011, č. j. 2011/33372-422, odmítl, a to ze zcela jiného důvodu, než tak učinil Městský soud v Praze. Vzhledem k nesplnění podmínek řízení ve správním soudnictví se již Nejvyšší správní soud nemohl zabývat námitkami uplatněnými v kasační stížnosti.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a současně rozhodne o odmítnutí návrhu, je podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. povinen rozhodnout i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu. Z tohoto důvodu musel Nejvyšší správní soud rozhodnout nejenom o nákladech řízení o kasační stížnosti, nýbrž i o nákladech řízení o žalobě. Ty však účastníkům řízení nepřiznal, neboť při odmítnutí návrhu nemá podle § 120 a § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. žádný z nich právo na jejich náhradu.

Žalobci byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí její hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny a náhrady hotových výdajů advokátky byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a to za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a v doplnění kasační stížnosti ze dne 20. 4. 2012 a dále za dva režijní paušály [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], tedy ve výši 2 x 2100 Kč a 2 x 300 Kč, celkem 4800 Kč. Protože je advokátka plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), zvyšuje se odměna o částku odpovídající DPH, kterou je advokátka povinna odvést z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka DPH činí 960 Kč. Ustanovené advokátce se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 5760 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Stěžovatel může do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2011, č. j. 2011/33372-422, podle části páté občanského soudního řádu u místně příslušného okresního soudu.

V Brně dne 30. května 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu